

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele V. K., zastoupeného JUDr. Janem Tarabou, advokátem se sídlem v Písku, Prokopova 339, za účasti **Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 12. 2006, č. j. 10 Ca 173/2006 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad nebo odvolací orgán“), ze dne 14. 9. 2006, č. j. KUJCK 23563/2006/ODSH/O1. Citovaným rozhodnutím odvolací orgán potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tábor, kanceláře starosty - oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 6. 2006, č. j. P 468/2006-pil, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „přestupkový zákon“), a z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona v souběhu s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění tehdy účinném (dále jen „zákon o silničním provozu“), a naplnil tak skutkovou

podstatu uvedených přestupků. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 9000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců.

Krajský soud přisvědčil názoru krajského úřadu jako odvolacího orgánu v tom, že správní rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci a že ve správním řízení nedošlo k žádným vadám. Dle názoru krajského soudu bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel se výše uvedeného přestupkového jednání, za které byl sankcionován, dopustil. Soud konstatoval, že stěžovatel byl uznán vinným v souvislosti s jednáním při první kontrole, tzn. v ulici P. v P., nikoli v souvislosti s jednáním při druhé kontrole, tzn. v ulici D. v P., přičemž u v pořadí první kontroly strážníci městské policie nebyli přítomni. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku doslova uvedl: „...oba policisté, kteří kontrolu prováděli, se zcela shodně vyjádřili o tom, že stěžovatel se odmítl podrobit dechové zkoušce na zjištění alkoholu. Právě odmítnutí zakládá přestupkové jednání a není významné, zda bylo v pravomoci policie zakázat stěžovateli pokračovat v jízdě, tím spíše, že jeden z policistů před správním orgánem konkretizoval, v čem spočívalo podezření policistů na to, že stěžovatel před jízdou požil alkoholické nápoje. Bylo poukázáno především na pomalé reakce stěžovatele, zpomalenou řeč a lesklé oči... Skutkové zjištění odvolacího orgánu vycházelo z výpovědi policistů“. Soud v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že nebyl důvod zabývat se výpovědí strážníků městské policie, protože ti skutkovému ději, který byl přestupku podřazen, nebyli přítomni. Úkolem svědka i ve správním řízení je vypovědět o tom, co sám viděl a slyšel. Jestliže městští strážníci K. a Ď. nebyli při kontrole stěžovatele v P. ulici přítomni, pak nemohli vypovědět o tom, co sami viděli a slyšeli při této první kontrole. Strážníci městské policie se dostavili až na místo druhé kontroly stěžovatele v D. ulici, avšak stěžovatel byl napadeným rozhodnutím postižen za přestupek v ulici P.. Hodnocení výpovědí městských strážníků tak nebylo zapotřebí, avšak pokud tak odvolací orgán učinil, neznamená to, že napadené rozhodnutí je pro způsob odůvodnění výroku vadné. Krajský soud také upozornil na to, že z rozhodnutí odvolacího orgánu je zřejmé, že výpověď strážníků městské policie byla hodnocena jako nevěrohodná, a uvádí se v něm, z jakého důvodu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu s listinami založenými ve spise. Skutkový stav nebyl ze strany správního orgánu prvního stupně řádně zjištěn, resp. z výpovědí svědků slyšených ve věci podle názoru stěžovatele vyplynulo, že kontrola hlídkou Policie České republiky (dále jen „PČR“) ve D. ulici proběhla jinak, než jak tvrdí svědci - příslušníci státní policie, kteří tuto kontrolu prováděli, nstržm. D. a K.. Ti totiž podali svědeckou výpověď odlišnou od výpovědi, kterou o téže události učinili další dva svědci, a to strážníci hlídky městské policie K. a Ď.. Takto vzniklou situaci proto hodnotí stěžovatel tak, že nebylo na místě uvěřit výpovědi hlídky PČR - svědků D. a K., a to právě v důsledku konfrontace s obsahem výpovědi hlídky strážníků městské policie - svědků K. a Ď.. Z tvrzených rozporů ve výpovědích obou hlídek ohledně kontroly stěžovatele jako řidiče v ulici D. stěžovatel dovozuje, že i výpovědi příslušníků hlídky PČR o průběhu první kontroly provedené téhož dne v ulici P. jsou nevěrohodné. Příslušníci PČR nebyli po první provedené kontrole oprávněni zakazovat stěžovateli další jízdu a na tuto skutečnost úřady přezkoumávající věc stěžovatele adekvátně nereagovaly. Stěžovatel proto tvrdí, že není pravdou, že by byl vyzýván k dechové zkoušce při zastavení hlídkou v ulici P.. Ze shora uvedeného stěžovatel vyvozuje závěr, že předmětná věc trpí takovou vadou řízení, že je zde dán důvod kasační stížnosti, a z těchto důvodů stěžovatel také navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Odvolací orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Řízení ve věci přestupku, jehož se měl stěžovatel dopustit při kontrole provedené dne 12. 2. 2006 hlídkou PČR v D. ulici (druhé odmítnutí dechové zkoušky), bylo správním orgánem prvního stupně zastaveno, a stěžovatel se proti této části výroku prvostupňového rozhodnutí neodvolal. Předmětem odvolacího řízení byl tedy pouze přestupek, jehož se stěžovatel dopustil při první kontrole. Odvolací orgán se námitkou týkající se druhé kontroly zabýval pouze pro dokreslení věci, v projednávané věci to však bylo irelevantní, jak na to správně upozornil i krajský soud. Odvolací orgán dospěl k závěru, že u policistů, kteří neměli ke stěžovateli žádný vztah, nelze najít důvod k tomu, aby uváděli nepravdivé údaje jak v oznámení o kontrole, tak ve své svědecké výpovědi. Nelze také předpokládat, že by policisté stěžovateli po první kontrole zakázali další jízdu pouze z důvodu překročení rychlosti, avšak vyslovení zákazu jízdy při podezření na jízdu pod vlivem alkoholu bylo na místě. Jejich postup proto byl logický a odvolací orgán nepochybuje o tom, že zákaz byl vysloven v souvislosti s odmítnutím dechové zkoušky. U stěžovatele naopak dle názoru odvolacího orgánu jsou zjevné důvody vysvětlit své jednání tak, že se přestupku nedopustil, neboť stěžovatel jako zkušební komisař, jemuž byl vysloven zákaz činnosti, by nadále nemohl vykonávat své povolání. Odvolací orgán je toho názoru, že dokazování bylo provedeno v souladu s právními předpisy a správní orgán prvního stupně pořídil potřebné důkazy a vyvodil z nich skutková zjištění, která nejsou v rozporu se zásadami logického hodnocení a nevybočují z rámce dokazování. Odvolací orgán nemá pochybnosti, že přestupek se stal tak, jak byl popsán zasahujícími policisty, a toto skutkové zjištění bylo vtěleno do výroku prvoinstančního rozhodnutí, které odvolací orgán potvrdil. Krajský úřad jako odvolací orgán proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu kasační stížnosti v rámci uplatněných důvodů [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že ustanovením § 4 zákona o silničním provozu jsou dány povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, mimo jiné chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, a řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích. V ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona je pak řidiči stanovena povinnost podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Nesplnění této povinnosti zakládá naplnění jednání dle přestupkového zákona, podle něhož se přestupkem rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek označeno v tomto nebo jiném zákoně. K odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti.

Aplikované ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona ve znění platném ke dni spáchání přestupku, tj. ke dni 12. 2. 2006 (toto znění bylo účinné do 30. 6. 2006), dopadá na případy, kdy osoba jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) téhož ustanovení, poruší zvláštní zákon (zákon o silničním provozu). Dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona ve znění platném v témže období se pak přestupku dopustí ten, kdo se odepře podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, k němuž byl vyzván podle zvláštního právního předpisu (viz shora). Za toto jednání je podle odst. 2 téhož ustanovení možno uložit pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let. Pro naplnění uvedené skutkové podstaty tohoto přestupku tedy stačí pouze to, že se řidič nepodrobí dechové zkoušce či lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, nic víc.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti a skutkový stav shrnul takto: podle oznámení o dopravním přestupku založeného na č. 1. 18 spisu zastavila stěžovatele jedoucího ve vozidle tovární značky Škoda Octavia modré barvy se státní poznávací značkou hlídka PČR dne 12. 2. 2006, v době kolem 18.20 hod. ve městě P. v ulici P.. Stěžovatel předložil policistům doklady ke kontrole, následně v průběhu kontroly vzniklo důvodné podezření, že řidič před jízdou požil alkoholické nápoje, a proto byl vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce, což odmítl. Následně měl být vyzván, aby se podrobil odběru krve nebo moči, což rovněž odmítl. O výše uvedeném skutkovém stavu bylo sepsáno oznámení o přestupku, které stěžovatel odmítl podepsat. Další jízda mu pak byla ze strany policistů zakázána, avšak stěžovatel argumentoval tím, že neví, proč by nemohl pokračovat v jízdě, když nic nepil, a zákazu neuposlechl.

Úřední záznam o provedené kontrole z téhož dne, tj. 12. 2. 2006, je oproti oznámení o dopravním přestupku podrobnější o údaj, že stěžovatel byl zastaven z toho důvodu, že při měření rychlosti naměřil radar RAMER 7 CCD rychlost 77 km.h⁻¹ při jízdě vozidla stěžovatele v obci. To sice není uvedeno v oznámení o přestupku, avšak stěžovatel tuto skutečnost nepopírá. V záznamu o kontrole je také blíže konkretizováno, že po odmítnutí dechové zkoušky i vyšetření krve a moči stěžovatel nereagoval na zákaz další jízdy a v jízdě pokračoval, což v oznámení chybí, ale zároveň je to i logické, neboť stěžovatel odjel z místa kontroly až poté, co policisty sepsané oznámení odmítl podepsat. Proto jej také hlídka sledovala a opětovně jej zastavila v ulici D., přičemž u této události již byla přítomna i hlídka městské policie. Stěžovatel dle výpovědi zasahujících policistů argumentoval tím, že neví, proč by nemohl pokračovat v jízdě, když nic nepil. Hlídka proto stěžovatele znovu vyzvala k dechové zkoušce a policisté mu sdělili, že odmítá-li dechovou zkoušku i lékařské vyšetření, je na něj pohlíženo, jako by pod vlivem alkoholu byl. I přesto stěžovatel znovu odmítl zkoušku se podrobit. Další jízda byla stěžovateli opět zakázána a věc byla předána k dalšímu vyřízení.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel byl v předmětném období zaměstnancem odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Písek, kde pracoval jako zkušební komisař, rozhodl vedoucí odboru dopravy usnesením ze dne 7. 4. 2006, č. j. KUJCK 9263/2006/ODSH/O1, o pověření Městského úřadu Tábor jakožto jiného věcně příslušného správního orgánu v prvním stupni k projednání a rozhodnutí ve věci přestupku stěžovatele, a to z důvodu podjatosti pracovníků přestupkového oddělení Městského úřadu Písek, kteří byli v poměru ke stěžovateli jeho kolegy. V průběhu zahájeného správního řízení byli po sdělení obvinění stěžovateli na ústních jednáních slyšeni jako svědci jak zasahující policisté hlídky PČR nstržm. P. D. a nstržm. V. K., tak i příslušníci hlídky městské policie M. K. a S. Ď.. Strážníci městské policie shodně jako svědci vypověděli, že na místo, kde byl

stěžovatel zastaven podruhé, tj. v D. ulici, se podle svých slov dostavili proto, že strážník M. K. si při jízdě ve služebním vozidle povšiml před sebou jedoucího vozidla PČR se zapnutými majáky, které pronásledovalo výše specifikované vozidlo, neboť rozpoznal jak vůz svého otce, tak i svého otce samotného coby řidiče tohoto vozu. Oba svědci vypověděli, že po svém příjezdu do ulice D. byli přítomni debatě mezi stěžovatelem a policisty, o přesnějším časovém údaji příjezdu obou hlídek však není ve spise záznam. Z výpovědi vyplývá, že na místo měly obě hlídky přijet buď zároveň, nebo bezprostředně po sobě, a služební vozidla byla zaparkována vedle sebe. Z výpovědi svědků také jednoznačně nevyplývá, zda rozhovoru policistů se stěžovatelem byli přítomni od samého počátku. Oba strážníci městské policie si pouze vybavili, že mezi stěžovatelem a policisty probíhala debata o tom, že řídil vozidlo navzdory předchozímu zákazu. Oba však setrvali na svém tvrzení, že „výzvu k dechové zkoušce neslyšeli“. Z toho však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze automaticky dovodit, že tato výzva nebyla učiněna, jak na to ostatně upozorňuje krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku.

Je třeba zdůraznit, že v projednávané věci stěžovatel nerozporuje skutečnost, že se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, tvrdí však, že k dechové zkoušce v průběhu kontroly dokladů v ulici P. nebyl ze strany policistů vyzván a že policisté nebyli oprávněni mu zakazovat další jízdu. Výpověď zasahujících policistů považuje stěžovatel za nevěrohodnou z toho důvodu, že jejich tvrzení ohledně průběhu druhého zastavení touže hlídkou policie v ulici D. byla zpochybněna shora jmenovanými strážníky městské policie. Z toho pak dovozuje, že ani výpověď těchto policistů (D. a K.) týkající se průběhu kontroly po prvním zastavení vozidla stěžovatele v ulici P. by neměla být dostatečně věrohodnou. V této souvislosti je vhodné uvést, že výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2006, č. j. P 468/2006-pil, se správní řízení pro podezření o spáchání přestupku tím, že stěžovatel řídil své vozidlo ve směru z ulice P. do ulice D., kde se poté neměl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce, bylo zastaveno, neboť obviněnému nebylo jeho spáchání prokázáno. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že ohledně druhého odmítnutí dechové zkoušky nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav a nebylo shledáno dostatek podkladů pro vyslovení viny, a to právě v důsledku výpovědi strážníků městské policie, kteří výzvu k dechové zkoušce neslyšeli. To je však zcela irelevantní pro posouzení skutkového stavu ohledně podezření ze spáchání téhož přestupku (odmítnutí podrobit se na výzvu dechové zkoušky) při kontrole provedené hlídkou PČR poté, co byl předtím vůz stěžovatele zastaven poprvé, a to v ulici P.. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatel navíc výslovně uvedl, že „proti tomuto výroku napadeného rozhodnutí mé odvolání nesměruje a nikterak jej nenapadám“ (tj. výroku č. II.). Tento výrok pak nenapadal stěžovatel ani v žalobě, ačkoli zároveň argumentoval výpověďmi svědků - strážníků městské policie, kteří byli přítomni pouze událostem v ulici D., a ne dříve.

S ohledem na výše uvedené je nesporné, že přezkumné řízení bylo vedeno pouze pro podezření ze spáchání přestupku v ulici P., tedy přestupku spáchaného při prvním zastavení vozidla stěžovatele. K tomu je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu v tom smyslu, že napadené správní rozhodnutí vychází ze spolehlivé a přesně zjištěného stavu věci a že výpovědi strážníků městské policie jsou pro uznání viny a uložení sankce za jednání, jehož se stěžovatel dopustil při první kontrole hlídkou PČR, bez významu. Tyto výpovědi nelze brát v úvahu ve vztahu k události, které tito svědci vůbec nebyli přítomni. Pouhé tvrzení obou strážníků městské policie, byť shodné, že tito svědkové neslyšeli výzvu k dechové zkoušce v rámci diskuse zasahujících policistů v ulici D., nemůže vůbec vyloučit a ani zpochybnit tvrzení policistů, že obdobná

výzva byla učiněna již při kontrole po prvním zastavení vozidla stěžovatele v ulici P.. Kasační soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že výpověď policistů hlídky PČR nevykazuje žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Bez významu jistě není ani skutečnost, že u svědka K. by naopak mohl být shledán i případný zájem svědčit ve prospěch stěžovatele, s nímž je v blízkém příbuzenském vztahu. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že zákaz další jízdy uložený stěžovateli ze strany policistů se jeví být logickým vzhledem k tomu, že vzniklo důvodné podezření, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. V posuzované věci také není významné, zda bylo či nebylo v pravomoci policie podle příslušného právního předpisu (tj. zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku) stěžovateli další jízdu zakázat. Za neuposlechnutí zákazu jízdy totiž stěžovatel nebyl nijak sankcionován.

Je tedy možno uzavřít, že krajský soud nepochybil, když usoudil, že odmítnutí dechové zkoušky stěžovatelem jakožto řidičem předmětného vozidla, jež bylo zastaveno v ulici P. ve městě P. dne 12. 2. 2006 v cca 18.20 hod., bylo dostatečně spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi policistů hlídky PČR nstržm. D. a nstržm. K. a že stěžovatel tímto jednáním porušil povinnost danou ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona. O tom, že stěžovatel porušil i ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, nebyl v této věci veden spor, neboť přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu překročením povolené rychlosti jízdy v obci stěžovatel v průběhu správního řízení uznal a žádným způsobem jeho spáchání nepopíral. Námitkám stěžovatele směřujícím ke zpochybnění výpovědi výše jmenovaných policistů Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů přisvědčit nemohl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu